

คอสตันซา รัชชาคาชา ดอร์ชอนญา

มิโล

แมวน้อยกระโดดไม่เป็น

นันทวรรณ ชาญประเสริฐ แปล
เฉลิมพันธ์ ปัญจมาพิรมย์ วาดภาพประกอบ

อ่านฉิทาลี

Storia di Milo, il gatto che non sapeva saltare

© 2018 Ugo Guanda Editore S.r.l., Via Gherardini 10, Milano

Gruppo editoriale Mauri Spagnol

www.guanda.it

Thai translation © 2019 Nuntawan Chanprasert

All rights reserved

มีโล แมวน้อยกระโดดไม่เป็น

คอสตันซา ริซซาคาซา ดอร์ซอนญา **เขียน**

นันทวรรณ ชาญประเสริฐ **แปล**

จัดพิมพ์โดย : สำนักพิมพ์อ่านดีด้า, มกราคม 2562

Website: www.alibooks.it E-mail: info@alibooks.it

Facebook: [alibooks.it](https://www.facebook.com/alibooks.it)

นันทวรรณ ชาญประเสริฐ **บรรณาธิการบริหาร**

ชฎารัตน์ วิลัยพล **บรรณาธิการจัดการ**

วิญญู กุ่กาสิงห์ **พิสูจน์อักษร**

ณขวัญ ศรีอรุโนทัย **รูปเล่ม**

เฉลิมพันธุ์ ปัญจมาพิรมย์ **ออกแบบปกและวาดภาพประกอบ**

Giancarlo Palandri **ที่ปรึกษา**

พิมพ์ที่ : บริษัทภาพพิมพ์ จำกัด

จัดจำหน่ายโดย : บริษัทเคล็ดไทย จำกัด

ISBN 978-616-92759-9-2

ราคา 200 บาท

แต่ครอบครัวของฉัน
ทั้งที่มีสองขา และมากกว่านั้น

สารบัญ

1. คำหาหมายความว่าอะไร	15
2. ฉันจะเรียกแกว่า มิโด้	21
3. พัฒนาการต่ำกว่าใคร?	33
4. นางนวลเวอร์จิล	39
5. ม-อัติติลา ผู้พิฆาตแมว	51
6. ลูกบอลชื่อ จูเลีย	61
7. เกาะแมว	71
8. กุ้งไม่มีก้าม	83
9. น้องชาย เหมือนฉัน	93
คำขอบคุณ	105

บทนำ

คืนนั้น การคลอตลูกเป็นไปอย่างน่าหวาดหวั่น
พรึ่นพริ่งยี่งนัก นางรู้สึกว่าคุณไม่เคลื่อนไหวมาหลายชั่วโมง
แล้ว แม้จะเพิ่งเคยมีลูก แต่นางก็รู้ว่ามื่ออะไรบางอย่างผิดปกติ
นางเจอที่กำบังในแปลงดอกไม้ และมีเจ้าของร้านขายแฮม
คนหนึ่งเอาน้ำกับมันหมูมาให้ความสะดวกสบาย พร้อมกับ
ปูกกระดาษหนังสือพิมพ์ให้สองแผ่นด้วย “รีบๆ กินซะนะ”
เขาบอกนาง

“รีบๆ เข้า” นางบอกตัวเอง “ฉันต้องรีบคลอด ไม่
อย่างนั้นแล้วเจ้าลูกพวกนี้จะตายในท้อง”

ความเจ็บรุนแรงมาก นางนึกถึงอีกคืนหนึ่งเมื่อสอง
เดือนก่อน ตอนนั้นนางถูกแมวยักษ์ตัวผู้ขนแดงเล่นงาน
นางร้องเสียงดัง แต่ไม่มีใครเข้ามาช่วย ไม่มีใครเข้ามาช่วย
นางเลย แต่ตอนนี้ไม่ควรคิดถึงมัน

“รีบๆ เข้า” นางบอกตัวเองแล้วกรีดเสียงร้องอีกครั้ง
ครั้งนี้มีความหวังเจือปนอยู่บ้าง แต่ลูกแมวน้อยที่คลอด

ออกมาตายหมดทุกตัว นางร้องไห้ ไม่อยากจะเชื่อเลย ว่าหลังจากผ่านความเจ็บปวดขนาดนั้น และทำอะไร ตั้งมากมายเพื่อปกป้องลูกๆ พวกมันกลับตายหมดทั้งสี่ตัว นางร้องไห้ขณะเลียลูก ทำความสะอาดให้พวกมัน ทำไป ร้องไห้ไป ไม่มีเสียงใดๆ ดังออกมาจากร่างน้อยๆ เหล่า นั้นเลย

จนกระทั่ง... จนกระทั่งนางรู้สึกเหมือนได้ยินเสียง อะไรบางอย่าง ลูกตัวที่คลอดออกมาหลังสุด สีดำล้วน และตัวเล็กกว่าใครเพื่อน ดูเหมือนมันจะเคลื่อนไหว ไม่ใช่ ภาพหลอน มันขยับตัวจริงๆ นางจึงรีบเลียลูกน้อยสุดชีวิต

“เร็วเข้า เร็วเข้า ขอให้ฉันช่วยชีวิตลูกไว้ได้สักตัวเถิด อย่าให้ต้องสูญเปล่าไปหมดเลย”

ใครบางคนซึ่งอยู่ที่ไหนสักแห่ง คงรับฟังนาง แมวน้อย เริ่มร้องเหมียวๆ แผ่วเบา แล้วดังขึ้นเรื่อยๆ ขณะเดียวกันก็ กระดืบตัวเข้าหานาง ตะกายหาเต้านม

“ลูก” นางพูดเพียงเท่านี้ แทบสิ้นสติด้วยความ เหนื่อยล้าและความเจ็บปวด แต่สุขใจ

เช้าวันต่อมา มือเปี่ยมเมตตาเอาร่างน้อยไร้ชีวิต ทั้งสามออกจากข้างกายนาง ลูบตัวนาง แล้วให้น้ำและแฮม ไม้รู้เป็นไปได้อย่างไร เจ้าของร้านขายแฮมนี้กสงสัย ที่นาง แมวเร่ร้อนตัวนี้มาอยู่ในย่านพวกคนหัวสูงของเมืองมิลาน อย่างย่านนี้ ซึ่งแม้กระทั่งเต่าก็ยังมิพ้นรูปประวัติ มีคนเอามันมาปล่อยทิ้งหรือปล่านะ จากนั้นเขามองลูกแมวน้อย ด้วยความพิศวง มันไม่ยอมห่างอกแม่เลย ดูดมแล้ว ก็กลับไป ครั้นตื่นขึ้นก็ดูแล้วกลับไปอีก “ตัวดำยังกะ น้ำมันดิน” เขาพูดพลางส่ายหน้า เพราะที่หมู่บ้านของเขา แมวดำเป็นตัวอัปมงคล ถึงภาพที่เห็นนั้นจะทำให้เขาอด สงสารไม่ได้ก็ตาม ส่วนนางไม่คิดเช่นนั้น นางเห็นว่าลูก ของนางงดงามเป็นที่สุด ใบหน้าน้อยๆ ที่เอาแต่ซุกใช้นาง อยู่ นั้นช่างอ่อนละมุน เล็บหรือก็แบบบางประหนึ่งเส้นหญ้า

“โตเร็วๆ นะลูก” นางพูดพลางถอนหายใจ “ลูกต้อง โตเร็วๆ แม่คงมีชีวิตอยู่อีกไม่นานนัก”

ถึงเดือนพฤษภาคม แม้จะเกิดมาตัวเล็กนิดเดียว แต่ร่างกายแมวน้อยก็เติบโต มันลืมนตา ก้าวขาไปบนดิน สามสี่ก้าว แต่ส่วนใหญ่แล้วแหวกว่ายอยู่ในนั้นมากกว่า ทว่า แม่แมวไร้พลังวังชา กินอาหารเท่าไรก็เอาเจียนออกมาหมด

น้ำก็กินไม่ลง คินหนึ่ง เมื่อรู้สึกว่าการตายใกล้เข้ามาเต็มที่แล้ว และนางก็ไม่อยากให้ลูกน้อยจดจำภาพแม่สิ้นชีวิต นางจึงจากไปขณะลูกหลับ เช่นเดียวกับสัตว์ทั้งหลาย เมื่อรู้ว่าความตายกำลังมาเยือน เพื่อไม่ให้เราต้องเจ็บปวด

“ลาก่อนนะ ลูกแม่” นางกระซิบบอกลูก น้ำตาไหลเสียวและสุดตมตัวลูกเป็นครั้งสุดท้าย เพื่อให้กลิ่นนั้นติดตัวนางไปจนถึงวาระสุดท้ายของชีวิต “แม่เสียใจที่ให้ลูกได้น้อยเช่นนี้”

คำหยาความว่าอะไร

เช้าวันนั้น มันตื่นขึ้นมาหนาวเหน็บ รู้ทันทีว่าอะไรบางอย่างเปลี่ยนไป มันหิว หิว! สูดอากาศ บรี้อออหนาวจิ่ง

“แม่ แม่อยู่ไหน แม่ แม่” มันร้องเรียก แต่แม่ไม่มา แปลกจิ่ง มันคิด ถึงแม่จะออกหาอาหารตอนกลางคืน แต่พอมันตื่นก็เห็นแม่อยู่กับมันเสมอ “สวีสวีจะ ตัวน้อยของแม่” แม่ทักทาย “วันนี้จะก่อเรื่องอะไรอีกล่ะ” แล้วทั้งคู่อีกหัวเราะ มันร้องเรียกแม่อีกหน แต่ก็เงียบอีก ไม่เห็นแม่แม่แต่เงา มันจึงขยับตัวออกจากแปลงดอกไม้อย่างกล้าๆ กลัวๆ ขยับออกไปอีกนิด... แล้วล้มคะมำลงบนพื้นหินโถย เจ็บ!

“ที่นี่แม่ก็จะมา” มันบอกตัวเอง มันใจว่าแม่จะรีบวิ่งมาดูมัน เหมือนเวลามันวิ่งแล้วกลิ้งตัวแบบเด็กซนๆ

“หยุดได้แล้ว!” แม่ร้องบอก ทั้งข้าทั้งเป็นห่วงลูกที่ยังงะแงะ และชอบสะดุดล้ม แม่แต่ยืนนิ่งๆ ก็ยังล้มอยู่บ่อยๆ แต่ครั้งนี้แม่ไม่มา มีแต่เจ้าของร้านขายแฮมที่มาหลังจากนั้น ครู่หนึ่ง ตามด้วยหลานสาวตัวน้อย

“ปู่ตุสึคะ มีแต่มันตัวเดียว เราเอามันไปอยู่ด้วย ได้มั๊ยคะ” ปู่มองแมวน้อยที่ล้มลงดินด้วยความสงสาร มันลุกขึ้น แล้วล้มอีก แต่แล้วสีหน้าของปู่ก็เคร่งขรึม “เราช่วยอะไรมันไม่ได้หรอก อีกไม่นานมันก็จะตาย เป็นชะตากรรมของแมวดำทุกตัว”

“ดำ? ดำหมายความว่าอะไร” แมวน้อยถามขณะพ่อค้าแกะห่อแฮมที่เขาเก็บไว้ให้แม่แมว แล้วเดินจากไป “หมายความว่าอะไร” มันถามซ้ำอย่างเศร้าสร้อย “ผมก็เหมือนพวกคุณ เพียงแต่ผิวเข้มกว่าเท่านั้นเอง”

พวกสัตว์เข้าใจสิ่งที่เราพูด เราเองต่างหากที่บ่อยครั้งไม่เข้าใจพวกมัน และไม่อยากเข้าใจ

“โซคร้าย โซคร้าย” นกพิราบตัวหนึ่งซึ่งอยู่แถวนี้ร้องบอก “เจ้าไม่รู้หรอกหรือ แมวดำนำโซคร้าย”

แมวน้อยคิดใคร่ครวญเกี่ยวกับคำพูดของมนุษย์ตัวนั้น ซึ่งแม่ไม่ทันได้สอนมัน มันคิดจนลึ้มหิว กว่าจะนึกขึ้นได้

เวลาก็ผ่านไปหลายชั่วโมง มันเดินกล่ำๆ กล้วๆ ไปทาง หมูแฮมที่พ่อค้าทิ้งไว้ให้ กลิ่นหอมน่ากินนั้นมันไม่เคย รู้จักมาก่อน แต่ว่า... ยี้! หนอนไต่ยัวเยี้ย ตัวยาวๆ สีขาว แนวน้อยอยากจะร้องให้ แต่พยายามทำใจให้เข้มแข็งเพราะ ถึงอย่างไรมันก็เป็นชายชาติตรี แม่เคยบอกมันเช่นนี้เสมอ มันเหนื่อยและหวาดกลัว จึงตัดสินใจเข้านอน บอกตัวเอง ว่าแม่อาจไปหานม เดี่ยวตื่นขึ้นก็จะเจอแม่ ไซ้ ไซ้ จะต้อง เป็นอย่างนี้แน่ๆ

ฉับพลันมันสะดุ้งตื่นเพราะเสียงฟ้าร้อง “พายุ พายุ” นกพิราบตะโกนพลางหลบเข้าที่กำบัง “พายุเข้ามิลาน” แนวน้อยไม่รู้ว่าพายุคืออะไร ตั้งแต่เกิดมายังไม่เคยมี แต่ ต้องเป็นสิ่งเลวร้ายมากแน่ๆ เพราะไม่มีใครอยู่แถวนี้เลย พากันหายไปหมด ท้องฟ้าหรือก็ดำป้ แทบจะเหมือนตัว มัน คราวก่อนที่ฝนตก แม่บอกให้มันขดตัวเล็กๆ แล้วแม่ จะปกป้องมัน

แต่ตอนนี้แม่ไม่อยู่ แนวน้อยจึงร้องให้ อากาศหนาว พุ่มไม้ใบกสะบัด ดินในแปลงดอกไม้กลายเป็นโคลนตม แนวน้อยตัวเปียกปอน ใบไม้ซึ่งเปียกโชกเหมือนกัน ปกคลุมตัวมันไม่มีด

มันตระหนักว่าตัวเองต้องการความช่วยเหลือ จึง คิดทบทวนถ้อยคำของแม่ แม่เคยบอกว่ามนุษย์ฆ่ากันเอง และฆ่าสัตว์ แต่ความรักสมัครสมานกันของสิ่งมีชีวิตอันมี มาแต่เก่าก่อนทำให้บางครั้ง (บางครั้งเท่านั้นนะ ลูกเอ๋ย จง ระวังให้ดี!) มนุษย์ก็ช่วยเหลือกัน มันปลงใจว่าคงไม่มีทาง เลือกอื่น จึงรวบรวมพลัง

“ช่วยด้วย ช่วยด้วย!” มันร้องสุดเสียง “เมี้ยว เมี้ยว!” มันร้องอีก และร้องอีก แต่ไม่เห็นมีใครมาเลย

ทันใดนั้น ขณะที่มันทนต่อไปไม่ไหวแล้ว ได้ยิน เสียงฝีเท้าก้าวเร็วๆ “ถ้าฉันยังอยู่ตรงนี้ก็คงจมน้ำตาย หรือไม่ก็แข็งตาย” มันคิดขณะพันกระตบกันก็ๆ ด้วย ความหนาว มันจึงตัดสินใจ แล้วเอ่ยออกมาเสียงดังเพื่อ สร้างความมั่นใจให้ตัวเอง “ที่นี่ฉันก็จะวิ่งออกไป หวังว่า จะไม่โดนใครเหยียบนะ...”

จากนั้นมันจึงเข้าที่ แล้วพุ่งตัวออกไปจากแปลง ดอกไม้ กลิ้งไปจนเกือบชนร่องเท้าของเด็กหนุ่มคนหนึ่ง ที่ผ่านมาทางนั้นพอดี

“ช่วยด้วย ช่วยด้วย!” แมวน้อยร้องโหยหวน เพราะ ทั้งหนาว ทั้งเปียก และทั้งกลัว

“อ้าว แล้วแกมาทำอะไรตรงนี้” เด็กหนุ่มถาม เขาก็ลงอุ้มมัน ตัวมันเปียกปอนเสียจน... เขาสอดมันลงกระเป๋าด้านในของเสื้อคลุมตามสัญชาตญาณ

“ว้าว! อุ่นจังเลย” แนวน้อยคิด รู้สึกอ่อนระโหยโรยแรง “ในที่สุดก็มีคนมาช่วย”

“เดี๋ยวเราไปตามหาแม่ของแกกันนะ”

เด็กหนุ่มหาจนทั่ว นานเป็นชั่วโมง ไม่สนใจว่าลมจะพัดแรงหรือฝนจะตกหนัก แต่ไม่พบบรรยากาศของแม่แวนเลย มีดแล้ว มองอะไรไม่เห็น ไม่เหลือหนทางอื่น นอกจากพามันไปด้วย

“ว้าว! อยู่ในกระเป๋านี่สบายจังเลย” แนวน้อยคิด ขณะเดียวกันก็กลับมามีชีวิตชีวาอีกครั้ง “มีสิ่งห่มคลุมตัวปกป้องคุ้มครอง แทบจะเหมือน...” มันหาว อ่อนเพลียมาก “แทบจะเหมือนในอ้อมอกของแม่” แล้วมันก็หลับไป

ฉันจะเรียกแก้วว่า มิโล

เมื่อแมวน้อยตื่นขึ้น มันรู้สึกเหมือนตกอยู่ในฝันร้าย เห็นปีศาจสองตัว ตัวหนึ่งเป็นแมวลายตัวเท่ายักษ์ อีกตัวเล็กกว่า สีขาว ทั้งคู่กำลังจ้องมองมันอยู่นอกลูกกรงพร้อมกับขู่ฟ่อๆ มันติดกับดักเข้าให้เสียแล้ว ถูกขังอยู่ในกรงที่ไม่มีอะไรให้เข้าไปหลบด้านหลังได้เลย มีแต่ม้วนถุงเท้ากับกระดาษหนังสือพิมพ์

